

ה קופפה⁽³⁾. בכדי שלא יעשה בשבת בדורך
שהוא עיטה בחול⁽⁴⁾.

שנינו במחנהין: אין סוחטין את הפירות
וכך. רבינו יהודה אומר: מודה היה רבינו

אמר רב יהודה אמר שמואל: מודה היה רבינו
יהודה לחייבים בזויותם וענבים. שאף
במכונין לאוכלין ולא למשקין, נמי אסור
המשקה היוצא מהם.

מאי טעםא? — דביוון דרוכן לסהיטה נינחו,
הרי אף באוטן שאין עומדין לכך, יהיב
דעתיה במשקה היוצא מהן, וניחא לה בהו.

ועולא אמר משמיה דרב: חלוק היה רבינו

שיניח את הספוג ביין, ויחזור ויטיפו לתוך
כל. גזירה שמא יסחוט.

וזאם של שמן היא, לא יטפח יכנס כפיו
בשמן, בשביל שהשמן ידק בבחן, ויחזור
ויקנץ בשפת הכליל לתוכו.

وطעם האיסור הוא, כדי שלא יעשה בשבת,
בדרכו שהוא עיטה בחול⁽¹⁾. שכל עובדין
בחול אסורים בשבת.

תנו רבנן: אם נתפזרו לו פירות בחצר, הרי
הוא מלקט על יד על יד [מעט מעט]
וואוכל⁽²⁾.

אבל לא ילקט לתוך הפל, ולא לתוך

מיهو הרמב"ן כתוב دائירתי בנפלו לתוך
צורות ועפר, שצורך להפידם מתוכם. וטעם
האיסור הוא משום דמחוי כבורו.

4. והרמב"ם בפרק כא הלכה יא כתוב: המדקק
פירות עד שיישו גוף אחד, חייב משום
"מעמר". לפיכך, מי שנתקשו לו פירות בחצירו,
מלקט על יד על יד ואוכל. אבל לא ניתן לתוך
הסל, ולא לתוך הקופה, מדין שהוא עיטה
בחול. שאם יעשה בדרך שהוא עיטה בחול,
שما יכensem בידו בתוך הקופה ויבוא לידי
עימור.

ותמה המגיד משנה שם בטעמו, והניח בצריך
יעיון.

זהו שלא כדעת הסמ"ג, שכתב דין עימור
אלא כשם אספו במקום גידולו.

ודברי הרמב"ם צורכים ביאור. שהרי הוא
עצמם כח בפרק ח הלכה ה, דבלקיטה גרידא
חשיב מעמר, ואף بلا שمدבקם לגוף אחד.

1. ואף על האיסור לספוג בין קאי האי
טעמא. והוא טעם נוסף על מה שנתקbaar ברשי"י
עליל, והוא משום גזירה שמא יסחוטו.

ונפקא מינה, דלהאי טעם אסרו אף במקום
דיליכא חשש שחיטה. וכגון שיש לו לספוג בית
אחזואה. תוספות.

2. והתוספות לא גרטו "וואוכל". דהא אף אם
אינו אוכל את המעת שלקט קודם שילקט עוד,
נמי מותר. דהא קתני סיפה "אבל לא לתוך
הסל". משמע דلتוך כסותו שרי אפיקלו הרבה.
אבל הרי"ף והרמב"ם גרטו כן, ולדידתו, אף
لتוך חיקו אסור ללקט הרבה בפעם אחת. שלטי
גיבורים.

3. ודוקא אם נתפזרו בחצר, אחת לכאן וחתת
לכאן. אבל אם נפלו למקום אחד, מלקט אף
لتוך הסל. ולא חשיב כעובד דחול בהכי.
רבינו יונה.